

*Vető Miklós**(Budapest, 1918 – 1945. február 13., Harka)**Dalocskák*

1

*A legmélyebre rugdalt fájdalom
törjön belőled föl, ha meghalsz!
Jaj, tépd magad, hogy újra élj,
szakítsd jajongva barna hajzatod: kutyákkal
álmodtál és szegény bolonddal,
– mondd! –
és emberbánat nem lehet setétebb.*

2

*Feszít, feszít a nyugtalanság,
se könny, se szó ma nem segít,
csak hallgatom a hangok hangját,
a halál roppant verseit.*

*Ó, szörnyű költő, egyre, egyre
farag döbbentő rímeket,
küült a porcelánbegyekre
s rója a téli földeket
észvesztő tollal, feketével!*

3

*Könny vagy,
de könnyebb ám a lepke,
álmodat
az álom rég belepte.*

*Nem szeretsz?
Hisz téged sem szeretnek:
A levegőt
szolgálatod keretnek.*

1943

Verjétek fel ...

*Verjétek fel süket életem:
Dalt már a némaságba,
Jaj, hogy a szépre ébezem,
s fekszem a néma sírban.*

1944

Kiáltás

*Óh, én már men akarok már hallani többet,
Látni se többet, és járni se többet,
és élni se többet
Jaj, ha eszembe jut arca jövőmnek,
síri szeretnék.
Sírni, jajogni, üvölni
A halni bukó őszi vidékek farkas fájdalmaival.*

1944

*Hideg napok című kötetből,
Budapest, 1962*

